

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Світлій пам'яті Ірини Олександрівни
присвячується

Балада про орла

Учора знову його бачив –
Зі степу вільного орла,
Він тихо сів на підвіконня
І запитав, що роблю я.
Він запитав, як в мене справи,
Він усміхнувся: «Як життя?»
А я не знав, що відповісти –
Я каву пив, гортав журнал...
У нього погляд – волі запах,
У нього крила – її смак,
Свободою він не гордиться –
Він може жити тільки так.

Ми трохи з ним поговорили
Про хмари, вітер, про життя.
А потім він усміхнувся знову
І запитав, чи знаю я
Про те, що вміють всі літати,
Що крила є у всіх людей,
А не літають – бо бояться

його бачив-
вільного орла,
вільного...
в мене справи,
«Як життя?»
«Як життя?»
гортав журнал...
волі
її смак
ми тільки так.
тільки так
вогубив крила...
Крила є...
у всіх...
є у всіх людей.

Висот, життя, своїх ідей...
«А крила ж треба тренувати, –
Казав із наспівом орел. –
Злітати, падати, вставати!
І знову в небо! Знову вверх!»

Зітхнув я – гірко мені стало,
Важкі правдиві ці слова.
І тут орел розправив крила,
А на крилі побачив я
Рубці, надламані пір'їни –
Сліди жорстокої руки, –
Напевно, в світі тих багато,
Кому мозолять зір орли.
Але орел помітив погляд
І твердо так прошепотів:
«Рубців давно вже не боюся,
Боявся би – то б не летів...»

Тут раптом поглядом змінився
Орел, неначе щось почув,

Звів очі, в небо подивився,
Тривожно крильми стрепенув.
«Мені вже час! До себе клич
Та даль, яку я не забув!»
«Шкода», – сказав і я. І тихо
Зронив невпевнену сльозу.
«А може, разом понад хмари?!» –
Орел розправив велич крил!
«На жаль, не могу – в мене справи...» –
Й додолу очі опустив...

«Ти прилетиш? – спитав я тихо,
Коли вже трохи помовчав. –
Тоді б ми, може... може, разом...» –
Чомусь я слів не доказав...
«Свободу не дарує доля! –
Орел – величний волі птах! –
Її ти можеш лиш здобути!
Нехай в крові! Нехай в сльозах!

І крил твоїх я не розправляю,
Хоч я тобі неначе брат!
Але коли захочеш волі –
Поклич мене, подай лиш знак!»

Він полетів... Допив я каву,
Ще трохи погортав журнал,
Та було так мені неначе,
Неначе друга я продав...
Він прилетить, я знаю точно –
Орли не зраджують людей,
Я знаю, а тому чекати
Я буду той щасливий день,
Я буду в небо поглядати
І згадувати буду я
Величний погляд, в ньому хмари,
І дух свободи, як життя...

Але зізнатись я боюся:
Коли побачу знов орла,
Коли він знов мене покличе –
Не полечу нікуди я.

воля
нехай летить
летить
летить
лети
лети
лети
лети
лети

І подумки його я зраджу –
Тверда земля, немов магніт.
По ній ходити так спокійно...
Він знов від мене полетить!
А потім ще раз буде зустріч –
І ще раз страх височини
Примусить пити мене каву,
Гортати стомлені думки...

Орли до всіх нас прилітають –
Величні поклику птахи –
Їх люди вперто проганяють,
Хоч їм вони, немов брати.
Хтось хоче вистрелити в нього,
Хтось хоче змусити служити,
Але, якщо боїшся волі,
Не бий орла! Нехай летить!
І, може, хтось його почує!
Нехай це будеш вже не ти...
Щасливим будь той, хто літає!
Орлом лети, лети, лети!

Коли цей світ уже навчиться?..
...любити...

живий
ще живий

сміє лихо
вуд. гудий?
топтати
має біль,

Що це означає,
и чових війн?
іншим віддавати
серця, ширість сліз,
є треба красти,
для всіх
дарує все для всіх?
що це має правди
ує горна злість,
біль пізнав

Коли ж цей світ уже навчиться
Любити, поки ще живий,
Бороти спільно спільне лихо
І поважати труд чужий?
Навчиться не топтати грубо
Надію тих, хто має біль,
Навчиться сонцю усміхатись,
Не починати нових війн?
Навчиться іншим віддавати
Любов від серця, ширість сліз,
Навчиться, що не треба красти,
Що Бог дарує все для всіх?
Навчиться, що немає правди
Там, де панує чорна злість,
Навчиться, що лиш там є добре,
Де є усе і є для всіх...
Навчиться, що так легко брати,
Коли ти вже хоч щось віддав,
І що життя вином ковтати
Лиш може той, хто біль пізнав...

Коли ж цей світ вже зрозуміє,
Що риє яму сам собі,
Що сам розтоптує надію
І сам же сльози п'є гіркі?

Коли ж він врешті вже навчиться
Відповідати сам за все:
За кров, за втрачені надії,
За те, який він сам і є...

Та вже скажіть, що я дурний!
Скажіть же врешті! Я вас прошу!
Скажіть, що божевільний я!
Почути це я так вже хочу!
Скажіть, що то лиш маячня –
Усе, що чую я і бачу!
Що навкруги тече життя,
А я не знати чого плачу!
Що люди люблять й поважають,
В любові зрощують дитят,
Що всі про Бога пам'ятають,
Що навкруги буяє сад!
Що подароване життя
Ніхто не віддає намарно!..
Хай буду божевільним я,
Лиш тільки хай це буде правда!
Бо я лиш бачу чорноту!
Продажність і жорстоке лихо!
Лиш лицемірство і брехню,
І страх сказати правду... тихо...

Життя, що я дурний!
Врешті! Я вас прошу!
Божевільний я!

Усе, що чую я
Почути так хочу!
Скажіть, що то
Лиш маячня –

Усе, що чую я і бачу!
Що навкруги тече життя,
А я не знати чого плачу!

Що люди люблять
Й поважають,
В любові зрощують дитят,
Що всі про Бога пам'ятають,
Що навкруги буяє сад!
Що подароване життя
Ніхто не віддає намарно!..
Хай буду божевільним я,
Лиш тільки хай це буде правда!

Бо я лиш бачу чорноту!
Продажність і жорстоке лихо!
Лиш лицемірство і брехню,
І страх сказати правду... тихо...

Я згідний бути божевільним!
Дурним погоджусь бути я!
Погоджусь з тим, що те, що бачу –
То тільки моя маячня...

Бо легше бути божевільним –
Дурним гравцем в пусті слова,
Ніж знати, що цей світ – безумний!
Що правда все, що бачу я...

Чому...
любим так брехню?

Звоцю,

в снідек

аб неувійяття?

Вірим в те, що кажем,

життя...

Вдачу любов,

любоб так і тв?

Ки у нас просить?

то лиш те,

Дар з Небес

звук душевий...

любоб

Чому...

Чому ж ми любим так брехню?
В ілюзіях тонути, як в багні,
І боїмося, як вогню,
Казати правду... Вірити собі!
Чому даруєм дітям в спадок
Важкий тягар неприйняття?
Самі не вірим в те, що кажем,
І розпорошуєм життя...
Чому за праведну любов
Ми видаєм просту жорстокість?
Чому караєм знов і знов
Усіх, хто ласки у нас просить?
Чому даруємо лиш те,
Що не потрібно нам самим?
І так живем, немов себе
Ми маємо за звук пустий...
Чому забув ти, що життя –
Великий Дар з Небес тобі?!
І забуваєш, що любов
Відкрити треба у собі!

Чому покута, каяття
Приходять тільки у біді?
А як біди уже нема,
То це для нас слова пусті!
Чому на Бога нарікаєм
За те, що робимо самі?
Невже забули, що ми маєм
Усе для щастя у житті?

Та найстрашніше, певно, те,
Що вперто губим день за днем
І не питаємо себе,
Куди й навіщо ми ідем...

Живи!
Твори! Радій!
Люби!

Любов
здолає все на світі!...

Жити!

Кому потрібна доброта?
Хіба за неї платять гроші?

Дарма...

Дарма...

Любов ми проміняли...

Же ми?

Живи! Твори! Радій! Люби!
Любов здолає все на світі!...
Та ні – навіщо нам любов?
Ми хочем в ненависті жити!
Гострити хочемо ножі,
Щоби у спини їх встромляти.
Кому потрібна та любов?
Про неї ми не хочем знати!

Кому потрібна доброта?
Хіба за неї платять гроші?
Ми краще знов візьмем ножа,
Дарма, що в крові душі наші...
Дарма, що багровить вода,
В якій вмиваємо ми руки,
Дарма, що ми своїх дітей
Зрікаємо на тяжкі муки!

В кишнях наших срібняки,
На них любов ми проміняли.
І всі кричать: «Та то не ми
Христа продали і розп'яли!»

В серцях вже наших і не кров,
А жовч пульсує і струїться,
Та покажіть же хоч когось,
Хто світла правди не боїться!

Скажіть, хто з нас ще вірить в правду?
В любов ще вірить досі хто?!
Хто підло знов Христа розп'явши,
Попросить вибачення... Хто???

Не плач, синку, не плач, рідний,
Прийде сонечко до нас,
І тоді ще ми з тобою...
Знаєш, просто ще не час...
Посміхнись до мене, милий,
Бо я плачу так, як ти,
Я з тобою – ти зі мною,
Ми з тобою, як брати!

Знову сонце засвітило,
Місяць вибрався з гілля –
Син всміхається до мене –
Не намарне це життя!!!

Зміст

Балада про орла.....	4
Коли ж цей світ уже навчиться... любити	
Коли ж цей світ уже навчиться.....	10
Та вже скажіть, що я дурний.....	12
Чому.....	14
Не ми?.....	16
Злості! Зловни! Скільки зловни!.....	18
Скажіть, чи маю я померти.....	20
... щоб коли почую знову я про те, що не стерплю, відповів я тихо-тихо: Зачекайте... Я вже йду	
Місяць, зорі, небо чисте.....	23
Свій біль нікому не віддам.....	24
І знову день.....	26
Як добре, що я бачу сни.....	27
Боятись? Ні! Уже набридло!.....	31
Не клич її.....	32
Скалить знову зіву доля.....	34
Вже час! Ти чуш? Овріій кличе.....	36
Уклін всім тим, хто не мовчить	
Що ма статися в житті людини.....	39
Вершина.....	41
нерозгадана загадка.....	45
Дві ріки.....	48
І знов тобі у двері тихим стуком.....	51
Минулого позбутись неможливо.....	53

Гон	55
Чи я живу? Чи, може, сплю?	58
... син всміхаться до мене Δ не намарне це життя	
Гміливий батько той, що може.....	61
Земля тріщить, вогнем пліються.....	63
Син мій плаче	64
... та, певно, не навчуся до загињу не чути і не вачити віду	
Вже так хотів би заспівати про любов.....	67
І знову вачу світ у сірих фарбах.....	69
Вже так набридло	71
І буде день, і буде ніч.....	72
Крик	73
Журба.....	74
Певесело думкам моїм ста, коли народ не чинить власну долю	
Певесело дивитись на народ.....	78
Старі потерті сторінки.....	79
Сироти усі ми з вами	82
І лиш тепер я зрозумів.....	84
Певже мій друг в цю мить мене не чу	
Повбудь сьогодні моїм другом	87
Старий мій друг.....	88
Згадай, любовий друже.....	90
Чому ж ви такі сліпі? Такі вперті... Люди!!!	
Пророк.....	93
Раджа і сокіл.....	96

Лицарська балада.....	100
Стара легенда	102
Як добре, що я не втікаю без толку	
Дош	107
Зимова рапсодія	110
На незайманий сніг упадуть твої слъози.....	113
Туман.....	114
Білим квітнуть яблуні.....	118
Весна вмирати не хотіла.....	119
Птахи.....	121
... ви двоє в змозі світ створити	
Щось тихенько так скребоче	124
Танго	126
Чарівний світ – лиш ти і я.....	128

**Дзедман Святослав
СВОБОДУ НЕ ДАРУЄ ДОЛЯ...**

Головний редактор *Богдан Будний*
 Редактор *Донара Пендзей*
 Художник *Руденко Юлія*

Підписано до друку 01.04.2010. Формат 60x84/24. Папір офсетний.
 Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 5,12. Умовн. фарбо-відб. 10,23.

Видавництво "Навчальна книга – Богдан"
 Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
 тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com